

ЖАДАН Є. В.,кандидат наук з державного управління,
докторант кафедри публічного права
та приватного права*(Університет митної справи
та фінансів)*

УДК 342.9+35.081

DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2023.3.52>**СУТНІСТЬ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО МЕХАНІЗМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЦІЛЕЙ СТАЛОГО РОЗВИТКУ У СФЕРІ ОХОРОНИ ДОВКІЛЛЯ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ В УКРАЇНІ**

У статті розкривається проблематика встановлення сутності адміністративно-правового механізму забезпечення цілей сталого розвитку у сфері охорони довкілля на регіональному рівні в Україні. Визначено актуальність здійснення комплексного підходу до визначення змісту регіональної екологічної політики, що вимагає вжиття заходів із раціонального використання природних ресурсів, яка не повинна обмежуватися лише економічними аспектами, а і вимагає екологізації виробництва як складової Концепції сталого розвитку. Зроблено висновок, що в умовах сьогодення викликами здійснення регіональної екологічної політики є питанням досягнення обґрунтованого співвідношення між екологічними, економічними, соціальними та іншими потребами людини, суспільства та держави в контексті раціонального використання природних ресурсів. Наголошено, що співвідношення між раціональним використанням природних ресурсів і забезпеченням охорони навколишнього природного середовища дійсно є неоднозначним і складним завданням. Обґрунтовано, що основні аспекти цього співвідношення мають включати: економічні аспекти; екологічні аспекти; соціальні аспекти; законодавчі та нормативні аспекти; інновації і технології. Акцентовано, що у сучасних умовах дійсно неможливо розглядати раціональне використання природних ресурсів як відокремлену категорію від охорони навколишнього природного середовища, що вимагає комплексності підходів, які здатні забезпечити баланс між потребами сьогодення та майбутніх поколінь, а також між розвитком суспільства і збереженням природи. Зроблено висновок, що сутність адміністративно-правового механізму забезпечення цілей сталого розвитку у сфері охорони довкілля на регіональному рівні в Україні полягає у його здатності гарантувати на засадах оперативності, всебічності та прозорості ухвалення управлінських актів з питань використання природних ресурсів, що вимагає активізації процесів цифровізації владних відносин, адаптації національного законодавства України до «зеленого курсу» Європи.

Ключові слова: екологізація виробництва, екологічна шкода, нормативно-правове регулювання, правові відносини, раціональне використання природних ресурсів, регіональна екологічна політика, сталий розвиток.

Zhadan Ye. V. The essence of the administrative and legal mechanism for ensuring sustainable development goals in the field of environmental protection at the regional level in Ukraine

The article reveals the problems of establishing the essence of the administrative and legal mechanism for ensuring sustainable development goals in

the field of environmental protection at the regional level in Ukraine. The relevance of implementing an integrated approach to determining the content of regional environmental policy is determined, requiring the adoption of measures for the rational use of natural resources, which should not be limited only to economic aspects, but requires the greening of production as a component of the Concept of Sustainable Development. It is concluded that in today's conditions the challenge of implementing regional environmental policy is the question of achieving a reasonable balance between the environmental, economic, social and other needs of man, society and the state in the context of the rational use of natural resources. It is noted that the relationship between the rational use of natural resources and ensuring the protection of the natural environment is indeed an ambiguous and complex task. It is substantiated that the main aspects of this relationship should include: economic aspects; environmental aspects; social aspects; legislative and regulatory aspects; innovation and technology. It is emphasized that in modern conditions it is indeed impossible to consider the rational use of natural resources as a separate category from environmental protection, which requires comprehensive approaches that can ensure a balance between the needs of today and future generations, as well as between the development of society and the conservation of nature. It is concluded that the essence of the administrative and legal mechanism for ensuring the goals of sustainable development in the field of environmental protection at the regional level in Ukraine lies in its ability to guarantee, on the basis of efficiency, comprehensiveness and transparency, the adoption of management acts on the use of natural resources, which requires the activation of processes of digitalization of power relations, adaptation of Ukrainian national legislation to the "Green Deal" of Europe

Key words: *greening of production, environmental harm, legal regulation, legal relations, rational use of natural resources, regional environmental policy, sustainable development.*

Постановка проблеми. Прийняття адміністративної реформи у 1998 році, ухваленої Указом Президента України від 22 липня 1998 року № 810/98 постало нагальне питання побудови управлінського механізму в цілому, і зокрема, у сфері охорони довкілля, на засадах людиноцентризму та відмови від державоцентричного підходів. З початку 2000-х років визначається, що об'єктом публічно-управлінських відносин є сукупність владних відносин, що функціонально спрямовуються на задоволення суспільних потреб та інтересів, що дозволяє врегулювати проблеми взаємовідносин людини, суспільства та держави із здійснення адміністративних реєстраційних, дозвільно-ліцензійних, контрольних-наглядових проваджень [1, с. 341].

Стан наукової розробки проблеми. Проблематику реалізації концепції сталого розвитку в межах вітчизняної юриспруденції досліджували такі вчені, як Є.В. Курінний, Р. С. Кірін [2], В. В. Костицький [3], В. А. Зуєв [4], Ю.О. Легеза [5] та ін.. Так, на думку Є. В. Курінного унікальність публічно-управлінських відносин полягає в їх універсальному характері, що дозволяє їм виконувати функцію соціального регулятора задля задоволення суспільних потреб та інтересів в різних сферах в цілому, і зокрема – у сфері охорони навколишнього природного середовища [6]. Таким чином, адміністративно-правовий механізм перебуває у стадії реформування і поступового переходу до моделі, що є розбудованою на засадах людиноцентризму.

Таким чином, актуалізується доцільність пошуку шляхів реформування структури адміністративно-правового механізму забезпечення цілей сталого розвитку у сфері охорони довкілля на регіональному рівні в Україні як складової адміністративної реформи.

Метою статті є визначити сутність та структура адміністративно-правового механізму забезпечення цілей сталого розвитку у сфері охорони довкілля на регіональному рівні в Україні.

Виклад основного матеріалу. Протягом усієї історії незалежності України спостерігалися процеси стагнації інституційних моделей забезпечення національної екологічної безпеки. Однією із проблем реалізації вимог національної екологічної безпеки в Україні є заявний характер управлінської діяльності при розробці та реалізації національних програм економічного, науково-технічного, соціального та культурного розвитку та охорони навколишнього середовища. Ця діяльність обмежується лише розробкою та прийняттям нормативних правових актів, без стратегічного планування їх реалізації та дотримання.

До стратегічних проблем забезпечення національної екологічної безпеки належить відсутність традицій наступності у реалізації державної та регіональної політики загалом, особливо у сфері національної екологічної безпеки. Крім того, ще одним питанням, яке потребує розгляду, є декларативний характер встановлення сутності та структури механізму національної екологічної безпеки та його функціонального змісту, який має бути спрямований на виконання вимог Європейського «Зеленого курсу».

Європейський «Зелений курс» є для України обов'язковою частиною стратегії розвитку, яка ґрунтується на визнанні її кандидатом на членство в Європейському Союзі. Шлях розвитку інтеграції України до ЄС має бути пов'язаний із прийняттям Угоди про асоціацію між Європейським Союзом та її державами-членами, з одного боку, та Україною, з іншого боку. Наступним кроком стало визнання України кандидатом у ЄС у 2022 році (23 червня 2022 року Європейська рада надала Україні статусу кандидата на вступ до Євросоюзу).

На українському нормативному рівні спроби впровадження категорії «національна екологічна безпека» у національний правовий простір робилися у 1995-1998 роках, коли було розроблено концептуальні підходи до встановлення структури та змісту механізму забезпечення вимог національної безпеки загалом та його структурної структури. елементи були відбиті. Однак, незважаючи на актуалізацію проблеми забезпечення вимог екологічної безпеки, починаючи з 1970-х років ХХ століття, стан правового регулювання забезпечення національної екологічної безпеки в Україні залишається досить неефективним і не відповідає вимогам сучасного європейського суспільства та Європейського «Зеленого курсу», до змісту якого входить створення такої моделі функціонування економіки, яка вимагає до 2050 року мінімізувати або повністю подолати проблему парникових газів, запровадити розвиток виробництва на основі принципів ресурсоефективності та конкурентоспроможності за умови відсутності ресурсної залежності та можливості «маніпулювання» енергоресурсами.

25 вересня 2015 року Резолюція 70/1 змінила наш світ: Генеральна Асамблея Організації Об'єднаних Націй ухвалила Порядок денний у сфері сталого розвитку на період до 2030 року. Цей історичний документ включає 17 цілей сталого розвитку, спрямованих на мобілізацію глобальних зусиль щодо викорінення бідності, зміцнення миру, захисту прав та гідності всіх людей та захисту планети. Резолюція починається з декларації, в якій йдеться: «Ми сповнені рішучості в період до 2030 року повсюдно покінчити з злиднями та голодом; побудувати мирне, справедливе та інклюзивне суспільство; захищати права людини та просувати гендерну рівність; та забезпечити довготривалий захист планети та її природних ресурсів. Ми також сповнені рішучості створити умови для сталого, інклюзивного економічного зростання, загального процвітання та гідної роботи для всіх, враховуючи різні рівні національного розвитку та потенціалу».

Після того, як 11 грудня 2019 року Європейський зелений курс був офіційно представлений президентом ЄС Урсулою фон дер Ляйєн в Європейському парламенті, ключовими напрямками EGD були визначені як чиста енергетика, боротьба зі зміною клімату, будівництво та реконструкція, стійка промисловість, стійка мобільність, зниження довкілля, біорізноманіття та стійка сільськогосподарська політика (Стратегія «Від ферми до виделки»).

Кліматична нейтральність до 2050 року є головною метою Європейського «Зеленого курсу». Для досягнення цієї мети ЄС одним із завдань є декарбонізація своєї енергетичної системи з метою досягнення «чистих нульових викидів парникових газів до 2050 року». Багато інших поточних та чинних правил також будуть переглянуті. 2023 року держави-члени оновлять свої кліматичні та енергетичні плани, щоб вони відповідали кліматич-

ним цілям ЄС на 2030 рік. Ключові принципи включають пріоритет енергоефективності, розвиток енергетичного сектора, що базується головним чином на відновлюваних ресурсах, забезпечення доступного енергопостачання ЄС та наявність повністю інтегрованого, взаємопов'язаного ринку цифрової енергетики ЄС.

Концепція Сталого розвитку вимагає здійснення подальшої інформатизації суспільства. Цифровізація діяльності держави та її адміністративно-правового механізму є ознакою запровадження концепції публічного управління, де має забезпечуватися реальна влада народу шляхом застосування різноманітних форм демократії в усіх сферах суспільного життя, в тому числі в сфері охорони навколишнього природного середовища.

Висновок. Таким чином, сутність адміністративно-правового механізму забезпечення цілей сталого розвитку у сфері охорони довкілля на регіональному рівні в Україні полягає у його здатності гарантувати на засадах оперативності, всебічності та прозорості ухвалення управлінських актів з питань використання природних ресурсів, що вимагає активізації процесів цифровізації владних відносин, адаптації національного законодавства України до «зеленого курсу» Європи.

Список використаних джерел:

1. Курінний Є. В. Предмет і об'єкт адміністративного права України : характеристика категорій в умовах системного реформування : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.07. Дніпропетровськ : НАВСУ, 2004. 428 с.
2. Кірін Р. С. Кодифікація законодавства про надра : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.06. Київ : Нац. Академія наук України, Ін-т економіко-правових досліджень, 2016. 374 с.
3. Костицький В. Десять тез про юридичну відповідальність за екологічні правопорушення. *Про українське право: Часопис кафедри теорії та історії держави і права / КНУ ім. Тараса Шевченка*. 2010. Число 5. Правова відповідальність. С. 312–322.
4. Зуєв В. А. Організаційно-правові аспекти природокористування та охорони навколишнього природного середовища : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.06. Київ : НУВС, 2002. 215 с.
5. Легеза Ю. О. Визначення змісту екологічної функції держави. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2012. № 1. С. 95–101.
6. Курінний Є. В. Про актуалізацію питання підготовки нового етапу реформування адміністративного права України. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е. О. Дідоренка*. 2013. № 2. С. 191–201

